

([Напредни клуб](#) , 19.5.2013)

Зоран Ћинђић је сматрао да у демократској Србији питање Косова треба да буде демократско питање. Запад то није хтео ни да чује. Ивица Дачић је веровао да ће Србија у замену за (цело) Косово добити нешто опипљиво, вредно или трајно, нешто што не испарава као чаша воде на пустињском сунцу. Запад му даје само један кваздатум, паре за пензије и плате на кредит (са грејс периодом по принципу „после мене потоп“) и мало мрвица са стола арапских аутократа који пливају у нафти и доларима захваљујући Петој флоти и момцима из Ленглија који воле јефтина одела и скупе наочаре.

Зашто косовско питање није решавано као демократско питање, како је то желео Ћинђић? Зашто су на компромис спремном Дачићу дали толико понижавајуће мало?

Из западног угла је и то превише. И Ћинђић и Дачић су разговарали са моћницима који, у суштини, верују да смо контаминирана нација добровољних егзекутора, легло тешко излечиве патологије од које се здрави народи и државе-пупољци морају спасавати одсецањем, било само територијалним (независно Косово, још увек са нешто Срба) или и територијалним и етничким (Хрватска, практично без Срба).

У темељу веровања да представљамо ружан и опасан европски изузетак није само класични расизам – релативно су малобројни они који верују да су Срби генетски фатални и лоши. Али доминатно, културално и социолошко објашњење узрока српске патологије која, наводно, стално производи нове нападе убилачког беса само је привидно бенигно. Оно обезбеђује да један старовременски, данас дискредитовани расизам буде препакован у наизглед сасвим рационалну и оправдану бригу за људска и мањинска права „других“. Оно омогућава и да се ампутација Косова обави на најјефтинији начин, без анестезије.

Не треба губити из вида да се из северноатлантске визуре ту, у суштини, ради о ампутацији Србије а не Косова. Ми смо, не само у Бриселу и Вашингтону, перцепирани као канцерогено и гангренозно европско ткиво, цивилизацијски гној о коме треба

Ампутација без анестезије

Пише: Зоран Ћирјаковић
уторак, 21 мај 2013 21:23

бринути само у мери која обезбеђује да не загадимо или не отрујемо „добре“ народе, „праве“ Европљане осуђене да живе у нашем комшилуку. Наш бол се не рачуна.

Неорасистичка равнодушност је подупрта научним радовима који „доказују“ да Срби нису људски отпад, звери или болесници по себи, већ да су их из европске цивилизације, људскости и нормалности изопштиле српска жртвено-митотворачка историографија, српске клерофашистичке елите, српска некрофилно-педофилска црква и „смртоносни сјај“ српске популарне културе.

Другим речима, ми нисмо оковани нашим лошим генима, већ смо озверени, контаминирани и балванизовани нашом лошом културом. Иако су последице у суштини идентичне, мислим да је важно истаћи ову разлику. Она помаже да разумемо цинизам, моралисање и увредљиву ароганцију северноатлантских „посредника“ и изасланика, као и честе критике за недовољно проалбанску политику којима су изложени од јавних интелектуалаца, активиста и новинара на Западу.

Сви они верују да је Србија заслужила да се на њој примењују двоструки стандарди и да, када се о ради о нама, ни једно питање не може бити а priori демократско. Бојан Пајтић је само последњи у дугом низу западнобалканских политичара који рачунају на политички капитал који „неконтаминираним“ актерима обезбеђује овакво схватање.

Али неорасистичком аргументацијом легитимисан косовски недемократски преседан који, поврх свега, подразумева кршење устава, не може остати без последица по политички живот у Србији. Он отвара Пандорину кутију безакоња и, практично, различитим актерима обезбеђује изговор не само за недемократске већ и за нелегалне, па и насилне поступке. У његовој сенци деловаће и власт и, практично једина стварна, националистичка опозиција.

Које су могуће последице?

Најодговорније личности у држави биће суочене са директним претњама и оптужбама за велеиздају. Они имају разлога да страхују за сопствене животе. Штавише, данас је улог за владајући тријумвират много већи него што је био за Милошевића 1989. године. После пада Берлинског зида радило се искључиво о опстанку на власти. Непријатељи су тада желели да Милошевића „упокоје“ само политички.

Не треба губити из вида да су сви кључни људи новог режима политички занат испекли уз Милошевићеве скуте. Зато, с једне стране, не чуди да смо већ постали сведоци реактивирања неких кључних механизма Милошевићеве аутократске владавине. С друге стране, фаталистичко „спиновање“ тезе о неопходности експресног одустајања од Косова неодољиво подсећа на „олако обећану брзину“ и судбинску одбрану Косова крајем осамдесетих и током деведесетих.

Постоје директне паралеле. Идеолошку матрицу данас не обезбеђује илузија о борби за „велику Србију“ већ поама за ушећереном утопијом о „европској Србији“. Забринутост за судбину „остатака закланог народа“ заменила је брига за грађане Србије који степен поштовања својих људских права мере раздаљином до најближе радње ИКЕА-е или Н&М-а („ха унд ем“, по Веберу). Уместо пребројавања издајника и страних плаћеника жигосани су националисти и припадници „вамписке Србије“, како је Александар Вучић описао ноћну мору свог садашњег, денацификованог аватара.

Наравно, и данас важно место имају медији. После пар месеци значајно већих медијских слобода, сведоци смо контроле над медијима која превазилази чак и монопол који је изузетно ефикасно спроводио Тадићев кабинет. Али Вучићу у поново устројеним „независним“ медијима нису били потребни нови кербери. Наиме, кључни Тадићеви уредници су својим неолибералним срцем одувек били много више у еврофундаменталистичком (мада шкртом) ЛДП-у него у идеолошки збрканом (и неупоредиво издашнијем) ДС-у.

Штавише, нова платформа европеизованих Шешељевих војвода савршено одговара

Ампутација без анестезије

Пише: Зоран Ћирјаковић
уторак, 21 мај 2013 21:23

њиховом политичком укусу. Зато Вучић за политику која представља складну синтезу Латинкине србифобичне идеологије и (још увек) разблажене верзије милошевићевске псеудодемократије тешко да је могао да нађе боље послушнике од дојучерашњих медијских пулена „Микија“ Ракића и „Сркија“ Шапера.

Ипак, када неко мрзи из срца а не из новчаника, то народ осећа. Искреност нема цену. Како су то, између осталих, раније открили Слободан Милошевић и Џорџ Буш, један заводљиви „корисни идиот“ је понекад много вреднији од скупе армије медијских послушника и плаћеника. Бранкица Станковић нам је косовске Србе огадила са истом оном вером у истину и правдољубивим жаром са којим је Милијана Балетић десетак година раније сатанизовала Хрвате. Зато су Бранкицини Косовци, као и Милијанине „усташе“, у свести многих грађана Србије остали урезани као људи чије помињање аутоматски изазива савршену мешавину страха и гађења, што је велика препрека за емпатију и разумевање.

Ипак, страсна склоност према црно-белим сликама, посвећеност великом циљу и мисионарски жар нису довољни. Били они „национални“ или „европски“, прљавији медијски послови се морају поверити професионалцима обдареним хладном главом и ослобођеним од етичких обзира.

„Блиц“ из 2013. представља римејк „Политике“ из 1989. године. У новој верзији, рађеној у швајцарско-немачкој копродукцији, улогу римског папе добио је митрополит Амфилохије, а Туђман се сада презива Коштуница. У новој подели, метросексуалног негативца Ивана Ђурића заменио је мужевни негативац Слободан Самарџић.

Уместо Азема Власија ухапшен је Мирослав Мишковић. Ваља зато да би деловали уверљиво у земљи у којој важи максима „судим се, дакле постојим“, и стари макадамски пут до Добричиног великосрпског сна и нова аутострада до Латинкине микросрбијанске јаве захтевају „свог“ робијаша.

Ампутација без анестезије

Пише: Зоран Ћирјаковић
уторак, 21 мај 2013 21:23

Добили смо и нове „јаднике“ и самоуверене хероине. Сlike босоног Холбрука у штабу ОВК заменио је видео „Патике за Србије“ у коме наступају две „јаднице“ из Батајнице. Улогу аскетске Смиље Аврамов, хероине Вучићеве младости, добила је продорна Борка Павићевић, „Доместос“ српске (не)културе и умилни први глас згађеног хора београдских НВО девојчица.

Бошко Јакшић је остао незамењив. Штавише, нови сценаристи су његову улогу толико расписали да се стиче утисак да је фабрички уграђен у телевизоре који се производе за тржиште ампутиране Србије. Да човек има талента показује и чињеница да је у стању да фашизам и (нео)нацизам у Србији препозна тамо где га не назире чак ни Соња Бисерко.

Нажалост, не можемо рачунати с тим да ће се све завршити на привилеговању старих и нових сабораца и удбашко-медијској сатанизацији противника и критичара. Овако велику промену не само политике већ, у стварности, и државне границе, потребно је посматрати у контексту упоредивих ситуација у новијој европској историји.

На пример, давање независности северном, плодном делу Алжира – који није био колонија, већ део Француске – подразумевало је покољ политичких противника режима у самом центру Паризу (Сена је послужила као масовна гробница, што је учинило немогућим да се установи тачан број убијених), ванредно стање и строгу цензуру. Председник који је одобрио ампутацију је само чудом остао жив. Да парафразирам познатог песника, (афрички) Алжир је за Французе био неупоредиво „скупља“ реч него (европско) Косово за Србе.

Да ли ће тако и остати?

Ако је садашња српска власт стварно одлучила да пређе косовски државотворни

Ампутација без анестезије

Пише: Зоран Ћирјаковић
уторак, 21 мај 2013 21:23

Рубикон – у шта мало ко сумња, онда можемо очекивати да ће прибећи свим мерама које сматра примереним сопственом осећају угрожености. Не треба губити из вида ни да има пуну подршку Запада и да „наше“ невладине организације углавном представљају приручне алатке западних спонзора.

Људска права овде имају и националност и идеологију и бојим се да се углавном не односе на „звери српске“ и осталу културно недеконтаминирану православну менаџерију. У ову медијски сатанизовану групу људи спадају и сви они за које би и „најбоља цена“ за Косово била премала и патриоте које би бол осећале и под најмоћнијом анестезијом. Чини се да међу њима има и оних који су на све спремни.

Нажалост, чињеница да је пут до Бриселског споразума утабан суспендовањем демократских принципа и дехуманизацијом практично даје различитим актерима за право да сами, у складу са сопственим моралом и погледом на свет, с једне стране, одреде границе суспендовања демократских и других права неистомишљеника и политичких противника и, с друге стране, дефинишу меру њихове човечности, њиховог права да буду третирани као (неозверени) људи.

То је огромно бреме. Под њим ћемо клецати у предвечерје сваких избора, велике фудбалске утакмице, геј параде... Али њега на плећа нејаке српске демократије и још крхкије толеранције нису ставили српски ултранационалисти, чак ни они који су, не само на Косову, деловали срамно и злочиначки.

Њега су Србији натоварили они западни и „роевропски“ актери који већ двадесетак година доказују да у сваком српском владару, од саможивог и бруталног Милошевића до прагматичног и проевропског Ћинђића, чучи недемократа, српском културом контаминирани злотвор коме се, као и народу из кога долази, не може веровати.

Под овим теретом се за живота саплитао Зоран Ћинђић и под њим, шта год неко мислио

Ампутација без анестезије

Пише: Зоран Ћирјаковић
уторак, 21 мај 2013 21:23

о њиховим мотивима и одлукама, данас грцају Ивица Дачић и Александар Вучић. Не треба заборавити да је са леђа Зорана Ћинђића, клеветаног и вређаног и из „Европе“ и из „друге Србије“, овај баласт скинуо тек метак Звездана Јовановића.

Штавише, верујем да не постоји бољи начин да се илуструје и тежина и права природа букагија које везују руке српских политичара од чињенице да је било потребно да један Милошевићев зликовац убије Зорана Ћинђића да би са имена српског премијера могла да буде спрана љага нацификованог српског национализма, оптужба да представља улешаног, резервног Милошевића.

Србија ће овај терет тешко скинути јер он у себи садржи самоиспуњавајуће пророчанство. Наиме, не само сваки покушај казне или освете за „велеиздају“, већ и свако јавно изражавање сумњичавости, отпора или непристајања може бити узето као нови „доказ“ да му је било место на српским леђима и да га не треба олакшавати.

Зато нас, чак и без Косова, иста она (европска) логика која је довела до бриселске ампутације без анестезије, наводно у име „европске будућности“, може удаљити и од демократије и од замишљене Европе и од бољег живота.

Недемократска и дехуманизујућа, она је већ на делу и у строго контролисаним медијима и у позивима на „упокојење“ вођа које ти медији свакодневно величају. Будућност Србије ће у великој мери зависити од одговора на три питања: колико дуго ће ова логика наставити да „влада“ нашим медијима, да ли ће се „уселити“ и у изборни процес и колико ће насиља произвести.